

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

01 decembrie 2021

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte – Toma Nadejda,

Judecători – Guzun Ion și Catan Liliana,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către avocatul Tampei Tatiana în numele inculpatului Fugaru Gheorghe, prin care se solicită casarea sentinței Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 15 octombrie 2020 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 29 iunie 2021, în cauza penală în privința lui

*Fugaru Gheorghe, născut la
XXXX, originar din XXXX și domiciliat
XXXXX*

Termenul examinării cauzei:

Instanța de fond: 07.10.2020 – 15.10.2020;

Instanța de apel: 09.11.2020 – 29.06.2021;

Instanța de recurs: 02.09.2021 – 01.12.2021.

Asupra admisibilității în principiu a recursului ordinar în cauză, în baza actelor din dosar, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 15 octombrie 2020, cauza fiind judecată în procedura prevăzută la art. 364¹ Cod de procedură penală, inculpatul *Fugaru Gheorghe*, a fost recunoscut vinovat și condamnat pentru comiterea infracțiunii prevăzute la art. 349 alin. (1¹) Cod penal, fiindu-i stabilită o pedeapsă sub formă de amendă în mărime de 900 (nouă sute) unități convenționale, echivalentul a 45 000 (patruzeci și cinci mii) lei.

S-a încasat din contul lui Fugaru Gheorghe în beneficiul statului cheltuielile judiciare suportate în legătură cu efectuarea rapoartelor de expertiză judiciară și anume: Raportul de expertiză nr. 202002P2891 din 22 septembrie 2020, Raportul de expertiză nr. 202002P2892 din 22 septembrie 2020 și Raportul de expertiză nr. 202002P2923 din 29 septembrie 2020, în sumă totală de 1 216 lei (una mie două sute șaisprezece) lei.

A fost soluționată soarta corpurilor delictive.

1.1. Pentru a pronunța sentința adoptată, prima instanță, *în fapt*, a constatat că la 21.09.2020, în jurul orei 16:40, Fugaru Gheorghe, aflându-se pe bd. Ștefan cel Mare și Sfânt 8, mun. Chișinău, având intenția de a sista activitatea de serviciu a persoanei cu funcție de răspundere, care se afla în exercițiul atribuțiilor de serviciu și eschivării de la răspundere pentru încălcarea ordinii publice, intenționat a aplicat violența nepericuloasă pentru viață sau sănătate față de colaboratorii Biroului de Poliție de Reacționare Operativă al Direcției de Poliție mun. Chișinău - Mustețeanu Octavian și Florența Pavel, manifestată prin aplicarea loviturilor peste diferite părți ale corpului și mușcându-i pe diferite părți ale corpului, cauzându-i colaboratorului Biroului de Poliție de Reacționare Operativă al Direcției de Poliție mun. Chișinău – Mustețeanu Octavian, leziuni corporale sub formă de plagă contuză cu formarea de lambou submandibular pe dreapta, escoriații multiple și echimoze la nivelul membrului superior stâng, și escoriații multiple la nivelul membrului superior drept ce se califică ca vătămare corporală ușoară, iar colaboratorului Biroului de Poliție de Reacționare Operativă al Direcției de Poliție mun. Chișinău – Florența Pavel, leziuni corporale sub formă de echimoză și escoriații la nivelul brațului drept ce se califică ca vătămare corporală neînsemnată.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, *în drept*, acțiunile inculpatului au fost încadrate juridic în prevederile art. 349 alin. (1¹) Cod penal, adică *aplicarea violenței nepericuloase pentru viață sau sănătate față de persoana cu funcție de răspundere în scopul sistării activității lor de serviciu ori schimbării caracterului ei în interesul celui care aplică violența*.

2. Nefiind de acord cu sentința nominalizată, împotriva acesteia a declarat apel *avocatul Frunze Alexei în numele inculpatului Fugaru Gheorghe*, care a solicitat casarea sentinței, rejudecarea cauzei cu pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care, lui Fugaru Gheorghe să-i fie stabilită o pedeapsă sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității, deoarece amenda în mărime de 45 000 lei stabilită de către prima instanță este o sumă impunătoare pentru inculpat, reieșind din situația materială a celui din urmă.

3. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 29 iunie 2021, apelul declarat a fost respins ca nefondat, cu menținerea sentinței fără modificări.

3.1. Pentru a se pronunța în sensul dat, instanța de apel a constatat că prima instanță corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept și just a tras concluzia că inculpatul a săvârșit anume infracțiunea prevăzută la art. 349 alin. (1¹) Cod penal.

Aceste împrejurări au fost constatate din totalitatea de probe acumulate la cauza penală, care au fost corect apreciate, respectându-se prevederile art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor.

Astfel, vinovăția inculpatului Fugaru Gheorghe s-a dovedit integral prin întregul ansamblu de probe materiale, cât și prin declarațiile acestuia.

La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de apel a stabilit că prima instanță corect a aplicat prevederile legale, și, în conformitate cu prevederile art. 7, 75 Cod penal, a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de personalitatea celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, precum și scopul pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului.

Astfel că, conform art. 16 alin. (4) Cod penal, infracțiunea săvârșită de către Fugaru Gheorghe, în funcție de caracterul și gradul prejudiciabil, se atribuie la categoria infracțiunilor mai puțin grave.

De asemenea, prima instanță a mai avut în vedere comportamentul inculpatului în ședința de judecată, căința sinceră a acestuia în comiterea faptei incriminate și că Fugaru Gheorghe se află pentru prima dată pe banca de acuzați. Aceste circumstanțe just au fost apreciate în cumul de către prima instanță, care a ajuns la concluzia de a stabili drept pedeapsă definitivă – amenda, iar mărimea acesteia satisface pe deplin rigorile art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală.

Concomitent, în corespundere cu art. 64 alin. (7) Cod penal în colaborare cu art. 469 alin. (7) Cod de procedură penală, se reglementează că, în cazul în care condamnatul nu este în stare să plătească amenda stabilită ca pedeapsă principală sau complementară, instanța de judecată poate, potrivit prevederilor art. 67, să înlocuiască suma neachitată a amenzii cu muncă neremunerată în folosul comunității, calculându-se 60 de ore de muncă neremunerată în folosul comunității pentru 100 unități convenționale de amendă.

Totodată, art. 470 alin. (1) Cod de procedură penală stabilește că chestiunile privind executarea hotărârilor prevăzute la art. 469 alin. (1) pct. 1)-4), 6)-16), 17¹) și 18) se soluționează de către instanța de judecată din raza de activitate a organului sau a instituției care execută pedeapsa.

Astfel, instanța de apel a trasat concluzia că apelantul urmează să se adreseze într-o altă procedură, către organul de executare a pedepsei, care reglementează procedura de înlocuire a amenzii, și din acest considerent, motivul invocat de apelant nu constituie temei de drept pentru a declara apel.

4. Legalitatea și temeinicia deciziei instanței de apel este atacată cu recurs ordinar de către *avocatul Tampei Tatiana în numele inculpatului Fugaru Gheorghe*, care invocând temei pentru recurs prevederile art. 427 alin. (1) pct. 8), 10), 12) Cod de procedură penală, solicită casarea hotărârilor pronunțate pe caz, rejudecarea cauzei cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care inculpatul Fugaru Gheorghe să fie achitat, pe motiv că fapta nu întrunește elementele infracțiunii.

Prin urmare, recurenta manifestă convingerea că pentru a fi întrunite toate elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute la art. 349 Cod penal, partea vătămată are calitatea specială de persoană cu funcție de răspundere. În prezenta cauză penală partea vătămată nu este persoană cu funcție de răspundere. Or, potrivit probelor din dosar, acest polițist nu are în atribuțiile sale funcții de administrare a unei instituții și nici nu îndeplinește atribuțiile de conducere a unei instituții. Cu alte cuvinte, partea vătămată este un polițist într-o funcție de executare și nu este un polițist cu funcție de răspundere. Astfel, nici procurorul, nici instanțele de judecată nu au verificat calitatea specială a părții vătămate. Mai mult de atât, nu au fost administrate careva probe materiale care să confirme atribuțiile de serviciu ale părții vătămate, ce ar permite să stabilească calitatea de persoană cu funcție de răspundere. Dar, ținând cont de declarațiile acestuia, se constată cu certitudine că partea vătămată este un polițist care a venit la chemarea 112 și nu este o persoană cu funcție de răspundere (de conducere).

Conform Legii nr. 320 din 27.12.2012 *cu privire la activitatea poliției și activitatea polițistului*, art. 31 este stipulat expres că (2) *În limitele competențelor stabilite de legislație, polițistul este investit cu împuterniciri pe timpul și în legătură cu exercitarea atribuțiilor de serviciu, prevăzute de prezenta lege.* (3) *Polițistul este funcționar public cu statut special.*

În concluzie, partea apărării a menționat că hotărârile pronunțate pe caz sânt nemotivate, dat fiind faptul că instanțele de judecată doar au făcut referire la mai multe norme juridice și jurisprudență CtEDO, fără a verifica și cerceta detaliat probele. Versiunea acuzării a fost preluată fără nicio reverză, ceea ce a declanșat emiterea unor acte judecătorești nemotivate.

4.1. Pe marginea recursului a prezentat referință procurorul de nivelul Curții Supreme de Justiție, care a solicitat inadmisibilitatea acestuia, ca fiind vădit neîntemeiat.

5. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu materialele cauzei și ținând cont de opinia procurorului expusă în referință, Colegiul penal conchide că acesta este inadmisibil, ca fiind vădit neîntemeiat, or, în vederea acestei soluții se expun următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat, împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că argumentele invocate în recurs sunt vădit neîntemeiate.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs ordinar examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate și argumentate de recurent.

Drept temeiuri pentru recurs avocatul în numele inculpatului invocă prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 8), 10) Cod de procedură penală, care stipulează că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanța de apel în cazul când instanța nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, atunci când nu au fost întrunite elementele infracțiunii sau când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Colegiul constată că motivele invocate de recurentă nu sunt aplicabile din punct de vedere al prezenței erorilor de drept, care ar fi temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării deciziei instanței de apel, deoarece din decizia instanței de apel rezultă că ultima a analizat obiectiv probele administrate și a oferit răspuns la toate motivele expuse în apel.

După cum rezultă din conținutul recursului părții apărării, acesta este bazat pe dezacordul cu condamnarea lui Fugaru Gheorghe în baza art. 349 alin. (1^a) Cod penal, considerând că părțile vătămate nu dețin calitatea specială de persoană cu funcție de răspundere, adică lipsește obiectul material, ca semn obligatoriu al faptei prejudiciabile incriminate prin actul de învinuire.

Însă, la capitolul dat, atât din materialele cauzei, cât și din fapta criminală constatată de instanțele de fond, rezultă că Mustețeanu Octavian și Florență Pavel sunt colaboratori ai Biroului de Poliție de Reacționare Operativă al Direcției de Poliție mun. Chișinău.

În conformitate cu prevederile art. 123 alin. (1) Cod penal, prin „*persoană cu funcție de răspundere*” se înțelege persoana căreia, într-o întreprindere, instituție, organizație de stat sau a administrației publice locale ori într-o subdiviziune a lor, i se

acordă, permanent au provizoriu, prin stipularea legii, prin numire, alegere sau în virtutea unei însărcinări, anumite drepturi și obligații în vederea exercitării funcțiilor autorității publice sau a acțiunilor administrative de dispoziție ori organizatorico-economice.

Potrivit alin. (2) art. 25 al Legii cu privire la activitatea Poliției și statutul polițistului, adoptată de Parlamentul Republicii Moldova la 27.12.2012, cerințele legale ale polițistului, înaintate în procesul exercitării atribuțiilor de serviciu, sunt obligatorii pentru executare de către toate persoanele fizice și juridice.

Astfel, în condițiile descrise în actul legislativ menționat mai sus, persoana care are statut de polițist și își desfășoară activitatea în cadrul unei autorități publice, are calitatea de persoană cu funcție de răspundere, important este ca, de fiecare dată, să existe prevederi normative din care să rezulte că persoanelor respective, într-o autoritate publică centrală sau locală, li se acordă, permanent sau provizoriu, prin stipularea legii, prin numire, alegere sau în virtutea unei însărcinări, anumite drepturi și obligații în vederea exercitării funcțiilor autorității publice. În lipsa unor astfel de prevederi normative, făptuitorul nu poate avea calitatea de persoană cu funcție de răspundere care își desfășoară activitatea în cadrul unei autorități publice.

Referitor la critica recurentei precum că, potrivit legii nominalizate este prevăzut că polițistul este o persoană publică, Colegiul penal ține să elucideze că coraportul dintre noțiunea „*persoană cu funcție de răspundere*”, definită în art. 123 alin. (1) din Codul penal, și noțiunea „*persoană publică*”, definită în art. 123 alin. (2) din Codul penal, este de tip parte-întreg; or, conținutul noțiunii „*persoană publică*” este atotcuprinzător. Astfel, orice persoană cu funcție de răspundere este, implicit, o persoană publică, însă nu orice persoană publică este neapărat o persoană cu funcție de răspundere.

Cât privește neargumentarea hotărârilor pronunțate de către instanțele de fond prin prisma presupusei greșite încadrări juridice, Colegiul penal respinge ca fiind eronată critica dată, or, obiectul apelului declarat de către apărător în numele inculpatului l-a constituit substituirea pedepsei cu amenda, pe motiv că inculpatul este în incapacitate materială de a executa mărimea amenzii stabilită de către prima instanță, iar asupra chestiunii în cauză, instanța de apel justificat și detaliat s-a expus în decizia adoptată (*a se vedea pct. 3.1. din prezenta decizie*).

Prin urmare, instanța de recurs conchide că la judecarea cauzei în ordine de apel, instanța a respectat prevederile legale relevante, prescrise la art. 414-419 Cod de procedură penală și a pronunțat o hotărâre legală și întemeiată, iar temei legal pentru admiterea recursului ordinar declarat de avocatul inculpatului nu există și, potrivit legii, se impune inadmisibilitatea acestuia, ca fiind vădit neîntemeiat.

6. În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Tampei Tatiana în numele inculpatului Fugaru Gheorghe împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 29 iunie 2021, în cauza penală în privința lui *Fugaru Gheorghe*, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Pronunțată integral la *21 ianuarie 2022*.

Președinte

Toma Nadejda

Judecători

Guzun Ion

Catan Liliana